

Willem
Buskermolen

Een Kudelkop vertelt

Opgetekend door Atie van Lieshoud

Uitgave: familie Buskermolen april 2013

Tekst: Atie van Lieshoud

Vormgeving: Roel Mulder

Omslagillustratie: Christa Logman

Foto's: collectie Leo Buskermolen, collectie Roel Mulder

Ik ben geboren op 16 september 1920, naast de katholieke kerk hier in Kudelstaart. Toen ik ongeveer anderhalf jaar oud was zijn we verhuisd naar de Herenweg, ook in Kudelstaart. En aan die weg heb ik mijn hele leven, met uitzondering van een hele korte periode, gewoond.

Ik werd geboren als derde kind in het gezin en ben vernoemd naar mijn opa Willem Buskermolen. Ik heet voluit Wilhelmus Nicolaas Cornelis. Rietje was de oudste, Cilia nummer twee en toen kwam ik. De oudste zoon. Na mij kregen mijn ouders nog een aantal kinderen. In totaal een stuk of twaalf, dertien. Sommige daarvan zijn al jong overleden. Zo is mijn broer Jantje rond zijn tweede overleden en zus Rietje is overleden toen ze zes jaar was. Ik kan nog voor me halen hoe Rietje in een kistje lag voor ze bij de katholieke kerk begraven werd.

Toen ik een jaar of twaalf was, was mijn moeder weer in verwachting. Het kindje werd dood geboren. Ik kan me niet herinneren dat we daar erg verdrietig om waren. Het was gewoon zo. Het kindje ging in een kistje en ik moest, als oudste jongen, met het kistje achterop de fiets naar de koster. Zo fietste ik door dorp om dat doodgeboren kindje naar het kerkhof te brengen.

De familie van mijn vader kwam oorspronkelijk uit Duitsland. Het waren landarbeiders, rietzaaiers en ze

heetten eigenlijk helemaal geen Buskermolen. Die naam hebben ze zelf aangenomen. Het was de naam van de streek waar ze vandaan kwamen: Buskermolen.

Mijn vader, Gerrit Buskermolen, kwam uit een groot gezin. Acht à tien kinderen. En mijn moeder, Anna Bergkamp, was er een van zeventien. Een boerendochter. Haar vader was boer waar nu het Amsterdamse bos is. Wij zagen de familie niet vaak. Van mijn vaders kant woonden de meesten in Kudelstaart, dus die kwam je nog wel eens tegen, maar met mijn moeders familie hadden we weinig contact. Iedereen was druk aan 't werk en bovendien moest alles natuurlijk op de fiets. Toch kan ik me nog wel wat van de familie herinneren. Zo weet ik nog dat opa Bergkamp dood ging, al was ik er niet bij. Nee, daar hadden ze mij niet voor nodig. Ik had het in mijn rug en in Leimuideren was er een man die je kon strijken. Dat hielp goed. Als je geweest was, was je het ook echt kwijt. Toen ik er die keer vandaan kwam, ben ik nog langs opa geweest. Die lag opgebaard. Hij is ergens in de 90 geworden.

Mijn vader was een tamelijk strenge vader. Zijn wil was wet en daar had je je aan te houden. Ik denk dat ik zelf niet zo'n strenge vader ben geweest. Mijn moeder was lief. Ze had geen speciale band met mij, haar oudste zoon. Dat geloof ik niet tenminste. En mijn vader zeker niet. Ik geloof ook niet dat ze trots op me waren. Nee, dat denk ik niet. Toen ik voor mezelf begon, bemoeide mijn vader zich wel met me, maar ik heb me er niet altijd wat van aangetrokken. Ik weet bijvoorbeeld nog dat ik van plan was een kas van 400 m² te gaan bouwen. 'Veel te groot', vond mijn vader. 'Doe nou net als hier, gewoon 100 m²'.

Gerrit Buskermolen en Anna Buskermolen-Bergkamp, de ouders van Willem Buskermolen.

'Ik ben geboren in het huis naast de kerk.' Rechts op de foto de kruidenierszaak annex café van Gerrit Buskermolen.

Een groot gezin. Willem (rechts) met zijn ouders en broers en zussen voor de boerderij aan de Herenweg.

Nee, mijn vader vond het allemaal niet nodig. ‘Bekijk het maar’, dacht ik. Ik ging gewoon door en het kwam er toch. Ik had verder ook geen last van mijn vader. Hij vroeg dan wel waarom wij geen 100 m² of 200 m² gingen bouwen net als hij, maar daar bleef het bij. Ik had nu eenmaal een zekere visie en bouwde die kas van 400 m² met spanten. Ik had goed in mijn hoofd hoe het worden moest. Altijd al gehad trouwens. De dingen goed in mijn kop. Wat dacht je? En waarom zou ik eerst een klein kassie bouwen dat ik dan later weer moest afbreken om alsnog een grotere neer te zetten?

Op wie ik lijkt? Dat moet je maar aan mijn kinderen vragen. Van mijn vader heb ik in elk geval dit : hij was een verenigingsman en ik ben dat ook wel een beetje.

Toen mijn vader trouwde, kocht hij een kroeg annex kruidenierszaak, maar na de verhuizing naar de Herenweg werd hij boer. Hij had land in de Vriezekoopse polder. Met een handkarretje ging hij dan naar de koeien en af en toe mocht ik mee. Mijn vader was een goede melker. Hij kon zorgen dat de melk zo in mijn mond spoot. Ik een beetje onder die koe hangen met mijn lijf, kop er helemaal onder, en hij dan richten. Zelf kan ik niet melken. Of eigenlijk weet ik dat niet omdat ik het nooit geprobeerd heb. Ongeveer in 1927 is mijn vader gestopt met die koeien. Hij werd kweker. Dat was allemaal niet zo ingewikkeld. Op een gegeven moment, ongeveer vijf jaar na de verhuizing naar de Herenweg, verkocht hij zijn koeien. Er werd een kasje gebouwd en nog één en nog één: hij was kweker. In het begin voornamelijk sering. Dat begon met één akker, maar gaandeweg had mijn vader een heel rijtje akkers. Ik weet nog dat die akkers eerst alleen

maar rietland waren. In het eerste begin kocht hij dat rietland, maar op een gegeven moment kon hij ook wat rietland van de kerk huren en later kon hij dat land alsnog kopen. Hij baggerde uit de Poel en zo veranderde het land in een akker. Ik weet niet of mijn vader rijk was. Ik heb het in elk geval niet erg arm gehad, dat weet ik wel.

Als ik er op terugkijk, heeft mijn vader veel verschillende dingen gedaan in zijn leven en uiteindelijk is hij van keuterkruideniertje een man van aanzien geworden. Bestuurslid van de Boerenleenbank, dat soort dingen. Hij zat overal bij en in. Was bijvoorbeeld ook voorzitter van de ijsclub, de LTB (Katholieke Land- en Tuinbouwbond) en het proefstation. Ik was ook een man van aanzien. Ik ben geridderd en ik heb het zelfs gebracht tot 'burgemeester van Kudelstaart'. Ze komen nu nog bij me voor interviews. Over Kudelstaart, over Calslagen of over hoe het vroeger was. Ik ben ook verschillende keren getekend en er zijn portretten van me gemaakt. Er was een tijdje terug bijvoorbeeld een tentoonstelling in de Watertoren: 'Kudelkoppen' en daar hing mijn portret ook, want ik ben zo'n Kudelkop.

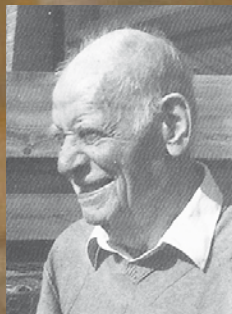
Ik was vijf jaar toen ik naar school ging, moest nog zes worden. Ik kon knap leren en vooral in rekenen was ik erg goed. Nog steeds eigenlijk. Ik kan aardig uit mijn hoofd rekenen. Het is een bepaalde techniek. Als ik 15×16 moet uitrekenen, doe ik gewoon 30×8 . Makkelijk. Het ene vermenigvuldig je met twee, het andere deel je door twee. De school was naast de katholieke kerk, ongeveer een kwartiertje lopen. Op klompen. Ik denk dat ik een braaf kind was. Niet bepaald ondeugend. En kattenkwaad uithalen gebeurde ook niet. Dat zat niet in mijn lijf.

Ik herinner me nog één juffrouw heel goed: juffrouw van de Regt. Dat was een oudere dame die prachtig kon vertellen. Verhalen, zoals over Remi en zo. Ja, dat kon ze goed, die juffrouw. Ik had niet bepaald vriendjes op school. Dat was toen helemaal niet. Als je uit school kwam, moest je werken. Schoffelen, wieden, dat soort dingen. Ook de andere jongens uit ons gezin moesten werken, want iedereen moest thuis mee helpen. Als je lopen kon, moest je werken.

Toen ik twaalf jaar was, was het afgelopen met school. Ik zou voor het tweede jaar naar de 7e klas gaan. Dat moest, want ik was te jong om al van school af te gaan, maar uiteindelijk is het er nooit van gekomen en ben ik dat tweede jaar nooit geweest. Hoe dat precies zat weet ik niet, maar mijn vader en het hoofd van de school

'Ik ben in elk geval niet somber. Ik heb altijd hard moeten werken, en of dat erg is? Welnee. Ja, ik ben wel tevreden. Het is nu eenmaal zo.'

Willem Buskermolen, geboren 1920, is een rasechte Kudelstaarter. Opgegroeid tussen de seringeng van zijn vader, had hij zelf jarenlang zijn eigen kwekerij met anjers en later rozen. In zijn vrije tijd was hij druk bij de Dorpsraad, de LTB, de Raad van elf, voetbalvereniging RKDES, muziekvereniging Divertimento en nog veel meer. Zo verdiende hij de officieuze eretitel 'Burgemeester van Kudelstaart'.

Nu hij van zijn verdiende rust geniet is zijn project: honderd jaar worden. 'Doodgaan, hoe kom je zo stom? Je kunt nog zo lang dood zijn.' In aanloop naar de honderd vertelt hij op zijn eigen, humoristische manier over zijn leven, zijn familie en over hoe het is om zo oud te worden. Atie van Lieshoud tekende zijn verhaal op.